

Publicerad 2007-11-17 19:19 av Mrs.Unknown

Depression

Jag ger er en nyans av det...

Känns som jag sakta faller

Ner

Jag faller och faller

Hårt och smärtsamt tryck vid landningen

Vart är jag?

Allt är smutsigt och blött

Färgerna försvann

Grått

Allt är ingrott och igenväxt

Börjar sakta inse

Paniken smyger och lurar

Väntar

Plötsligt ser jag

Träsk

Jag befinner mig i ett träsk

Jag försöker ta mig därifrån

Stilla

Fötterna vägrar röra på sig

Jag är fast

Insikt

Jag tar mig inte härifrån

Tankar

Kaos och smärta

Panik

Tårar

Gråter hav som sänker mig djupare

Skrik

Utmattning

Det är så otroligt tyst

Tystheten hörs och den smeker mig våldsamt

Hör röster långt bort

Känns som en dröm då jag måste vakna upp

Men detta är verklighetens handbojor rakt in i vitögat

Rösterna blir starkare

Frågar med rädsla vem som är där

Men rösterna är så suddiga

Dimma överallt

Ser inte

Plötsligt börjar jag ana

Bilder av nära och kära

Är dom verkligen här?

Hopp

Dom är här för att rädda mig!

Glädjetårar

Dom är så vackra

Uppmuntrande ord

Tröst

Hundra händer som sträcker sig efter mig

Dom är här för att hämta mig!

Jag sträcker på mig för att få tag

Når inte

Så långt borta

Jag samlar all kraft

Energi

Försöker hoppa

Men når inte

Ser alla kärleksfulla ansikten

Himlen är frihetens bakgrund

Och molnen som sveper in deras ansikten

Himmelriket

Deras ord är som föda för min själ

Små guldkorn som aldrig nuddar mig

Det blänker och glittrar så fint där uppe

Men jag är fast

Bara lera som trycker mot mig från alla håll

Gyttja som envist försöker tränga sig på

Det är kallt

Fryser

Jag är så utmattad

Less

Kämpandet har gjort mig likgiltig

Hoppet har runnit ut i träsket

Allt har runnit ut där

Viljan, glädjen, energin, styrkan

Jag har runnit ut i detta träsk

Till och med rädslan har runnit ut

Ersatt av tomhet

Ingenting spelar någon roll

Jag har slutat titta upp

Slutat lyssna till rösterna

Nu är det bara gnäll, tjat och vända ryggar

Har slutat försöka

Inte medvetet

Det går bara inte

Träsket har mig i ett järngrepp

Det är nu det enda som jag känner till

Mitt hem

Min vän

Har blivit galen men vet inte om det

Vaknar av att något slår mot ansiktet

Som regn men hårdare

Det är tabletter

Vita rockar slänger frenetiskt ner en massa tabletter

Gör mig irriterad

Till slut ligger det ett snötäcke runt mig

Ganska fint som omväxling

Börjar prata med det

Dom små liven ropar på mig

Börjar sakta äta dom

Bilderna och rösterna kommer tillbaka

Hoppet och viljan kommer tillbaka

Allt i små doser

Trycket av leran börjar smått lätta

Men tabletterna är så många

Dom små vita är mina vänner nu

Inte ni däruppe

Dom här kan jag ta på

Känna

Börjar frenetiskt äta mer och mer tabletter

Vill dö

Försvinna

Överdos

Överlever

Vaknar upp i en torktumlare på högvarv

Allt är vitt och förvirrande

Kan inte prata ordentligt

Märker att jag inte är fast längre

Men vita rockar förbjuder mig att röra på mig

Gör mig vansinnigt arg

Mamma

Mamma är här!!!

Hamnar bland en massa väggar som jag inte får gå utanför

Dom har förflyttat mig

Mamma hälsar på

Alla hälsar på

Men fortfarande fast i dessa väggar

Fortfarande förvirrad

Torktummlaren är inte på högvarv

Den saktar ner för varje dag

Stopp

Jag är i min lägenhet

Mamma är med mig

Gråter

Jobbigt

Inte van

Träsket blev mitt hem

Reser till familjen

Jobbigt

Omständigt

Andra viljor

Anpassa sig

Ingen förstår

Reser hem

Ännu jobbigare

Reser till min tvillingsyster

Jobbigt

Trött

Ansträngande

Är med min tvillingsyster

Börjar andas

Börjar le

Börjar se

Kan röra mig

Insikter

Tvillingsyster

Min tvillingsyster

Inte längre samma tvillingsyster

Inte längre samma jag

Jobbigt

Gråter

Men fortsätter andas

Kommer hem

Börjar kämpa

Kämpar än idag

Kämpar än idag

Kämpar än idag

Dansar smått runt mitt torp i skogen

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mrs.Unknown med Poeter.se id #20046 innehar upphovsrätten